

***

Орхан обаче много харесваше Анастасия и ако трябваше да бъде честен, я предпочиташе пред собствената си сестра, която постоянно мърмореше за нещо. Когато навлязоха в пубертета, чувствата му започнаха да стават все по-романтични, но той никога нямаше да си признае за тях, особено пред Ламброс. Това бе неговата малка тайна, която носеше дълбоко в себе си.

Никога не му омръзваше да гледа момичето, не само защото я обичаше. Анастасия се превръщаше в красавица и никой не оставаше безучастен при вида ѝ. На дванадесет години тя изглеждаше като на шестнадесет, фигурата ѝ бе като на млада жена, кожата ѝ бяла и гладка като коприна. Големите ѝ очи с цвят на кехлибар доминираха на лицето ѝ, поставено като в рамка от дългите ѝ черни мигли, които се извиваха нагоре към веждите, които бяха като изрисувани като права линия през високото ѝ чело. Перфектният ѝ гръцки нос придаваш сила на овалното ѝ лице, а крайчетата на устните ѝ леко се издигаха нагоре, което ѝ придаваше вид, все едно постоянно се усмихва.

Като сравняваше собствената си физика с тази на обекта на любовта си, сърцето на Орхан се изпълваше с униние. Тя беше красавица, а той – нищо особено. Когато се оглеждаше в огледалото, искаше му се да е по-висок, по-силен и по-подходящ за момиче като нея. Лицето му бе миловидно, погледът на кафявите очи – топъл, а усмивката широка, но би предпочел да има широките рамене и мускулестите ръце на Ламброс. Пъргавият ум и добротата му компенсирала всякакви физически липси и Анастасия го обичаше точно затова. Той винаги се отнасяше с уважение към нея, като се вслушваше в това, което тя имаше да казва, независимо че е момиче, за разлика от повечето други хора в живота ѝ. Тя се отнасяше с него винаги със сестринска близост и обич, което поддържаше скритите надежди на Орхан. С времето и порастването на момчетата грубите им игри започнаха да се считат за неподходящи и Анастасия, която винаги бе обичала да тича през полянките с тях, бе окуражена от майка си да започне да се занимава с по-женски дейности.

– Порастваш, моето момиче – бе казала Марула, като си мислеше за времената, когато е била на годините на дъщеря си, – и има неща, които трябва да научиш. Няма да мине много време и ще започнат да идват *проксенни*. В селото има много младежи, които ще те искат за своя жена.

Жената говореше, явно забравила, че самата тя бе нарушила всички правила и сама бе избрала своя съпруг, когато е била момиче. Основният начин, по който се отправяха поканите за женитба, бяха чрез *проксенни*, изпратен сватовник или някой от семейството на младежа. Рядко се случваше някое порядъчно и смирено момиче да избира собствения си партньор, а ако се случеше, хората се мръщеа.

Лейла изпитваше желание да се откаже от детските игри и да стане „млада жена“, но Анастасия бе обзета от явна неохота. Липсваше ѝ свободата на детството, макар че времето, което прекарваше с Хатидже *ханъм*, която бе поела инициативата да я научи да готви някои от любимите си гозби, бе бонус за нея. Като усети, че има схватлива и изпълнена с желание ученичка Хатидже реши да се възползва от възможността и да я научи и на турски език.

– За разлика от майка ти, теб те бива, Анастасия – пошегува се тя, доволна, че най-накрая някой грък се справя с турския толкова добре, колкото тя и семейството ѝ владееха гръцкия.

Времето, прекарано с Хатидже, бе винаги приятно за Анастасия, но ако ѝ се отдадеше случай да прави нещо с момчетата, тя бе винаги готова, а Орхан я включваше с огромно желание. Едно от забавленията, които винаги посещаваха с удоволствие, беше театърът на сенките, който обикаляше из селата през лятото. Идването му се чакаше с нетърпение от цялото село и всички, независимо дали гърци или турци, само чакаха кукловодът да разпъне сцената, голям бял чаршаф, на мегдана, и да започне с разказите за известния измислен герой Карагъзис и приятеля му Колидирис, и за всички техни приятели и врагове. Столовете се носеха от зрителите от селския *кафенион* и се подреждаха в редички под нощното небе. Зад екрана, осветен от фенер, кукловодът майсторски движеше хартиените си кукли на техните

клички, като разиграваше различни герои с различни гласове, които изпадаха в най-разнообразни комични ситуации, докато публиката, състояща се от млади и стари, се заливаше от смях.

Всички седяха там по час-два и се оставяха да бъдат пренесени от сенчестите фигури в преувеличения свят на фарса, където хората в семейството се дърлят, недоразбират и си спретват мръсни номерца. Смееха се от сърце за сметка на добрия герой Карагьозис, простоват селянин, който винаги се забърква в някаква каша.

През тези осветени от луната нощи, сред мекия ароматен планински въздух, седнал редом с Анастасия, чувстващ топлината, лъхаща от тялото ѝ, докато смехът ѝ се преплиташе с неговия, младият Орхан се преизпълваше с щастие. Анастасия също бе обзета от нежност и сестринска обич към момчето до себе си, което винаги я караше да се чувства ценена и желана.